

ŽABOKUK

Úvodník.....	3
Kalendárium.....	5
(Ne)obyčejní lidé.....	6
Duchovní ponor.....	10
Laskavý příběh.....	11
Perly z našich kázání.....	12
Co proběhlo ve farnosti.....	13
Co proběhlo ve středisku.....	17
Měřím metr, no a co!.....	23
Senior Club.....	24
Zázraky všedních dní.....	26
Od ucha k uchu.....	27

Příspěvky pro další číslo časopisu podávejte prosím do uzávěrky 18. 1. 2014.

Návrhy a připomínky k časopisu odevzdávejte do schránky v kostele nebo na farní úřad pod značkou „ŽABOKUK“.

Název periodického tisku: Žabokuk.
Periodicita vydávání: čtvrtletník. Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 17501.
Místo vydávání: vydává Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Pomocnice, Foerstrova 3088/2, 616 00 Brno-Žabovřesky, IČ: 265 212 70.

Texty: Jan & Jana Šlachtovi, Milena Alday Delgado, Lucie Kučerová, Petr Polanský jako členové redakční rady, příspěvovatelé z farnosti a střediska mládeže.
Grafická úprava a sazba: Jan Huňáň.

Fotografie: fotografie „Akce farnosti“ – Petr Polanský, archiv středisko, farníci.
Tisk: tiskem.cz. Redakce si vyhrazuje právo na úpravu příspěvků.

Kontakty: farnost@brno.sdb.cz, stredisko@brno.sdb.cz, www.brno.sdb.cz, tel: 541 213 110
NEPRODEJNÝ, k vyzvednutí v kostele a na vrátnici střediska mládeže.

✂ křty:

děti:

Tomáš Vaculík	13. 10. 2013
Eva Marie Nešpůrková	20. 10. 2013
Jasmína Klára Morongová	9. 11. 2013

✂ svatby:

Petr Víšek-Jana Lattová	14. 9. 2013
Jiří Adam-Olga Podhrázká	2. 10. 2013
Tomáš Raděj-Karolina Janczyková	9. 11. 2013

✂ pohřby:

Stanislav Herodes	* 1. 10. 1952	+ 10. 9. 2013
Václav Forman	* 21. 7. 1937	+ 26. 9. 2013
Vlastimil Hora	* 22. 8. 1923	+ 26. 9. 2013
Jiřina Krejčí	* 11. 5. 1027	+ 28. 9. 2013
Božena Bezděková	* 2. 6. 1930	+ 2. 10. 2013
Jarmila Žáková	* 8. 3. 1931	+ 10. 10. 2013
Blanka Havlíčková	* 11. 3. 1938	+ 11. 10. 2013
Norbert Kaplan	* 28. 5. 1938	+ 5. 11. 2013

Víra nikdy není jen osobní záležitostí

Milí přátelé, čtenáři našeho Žabokuku, opět končí další rok našeho života. A my se většinou obracíme zpět, abychom se zadívali a zamysleli nad tím, jak jsme ho prožili.

Žijeme v tomto světě a v něm také prožíváme svou víru. Stejně i v naší farnosti a ve středisku mládeže, kde tvoříme jedno velké společenství a spolupracujeme na jednom díle zde v Žabovřeskách. Myslím, že pro nás všechny, kterým záleží na životě z víry v našich rodinách a na výchově mladých a jejich růstu, pomohl impuls, který byl vyjádřen již v loňském roce papězem Benediktem XVI. jako Rok víry.

Víra, i když je osobní, nikdy není jen soukromou záležitostí. Když si otevřeme Skutky apoštolů, můžeme se dočíst

o tom, jak žilo první společenství církve. Tito věřící si silně uvědomovali, že patří k sobě, že tvoří jednu rodinu (4,32), vnímali potřeby druhých věřících: Nikdo neměl nouzi (srv. 2,45, 4,34), „vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“ (srv. 2,42), pobývali v chrámě, společně chválili Boha (srv. 2,46-47).

A jak se na tyto křesťany díval svět? Je možná překvapující, že „byli všemu lidu milí“ (srv. 2,47). Víru, kterou jsme přijali od Boha jako dar a kterou nám zprostředkovali rodiče, kněží i jiní lidé, máme prožívat společně. Co to znamená? Podle svých schopností si navzájem pomáhát, povzbuzovat se k životu podle víry, dělit se o svoji osobní zkušenost s Bohem a tím o něm svědčit.

Rok víry, který jsme slavnostně ukončili v neděli Krista Krále, měl být pro nás příležitostí k tomu, abychom ještě důkladněji pochopili, že základem křesťanské víry je „setkání s událostí, s Osobou, která otevírá životu nový obzor a dává mu rozhodující zaměření“. Pokud se víra opírá o setkání se zmrtvýchvstalým Kristem, můžeme ji stále znovu přijímat v celé její plnosti a kráse. Víra je i za našich dnů darem, který je třeba znovu objevovat, opatřovat a dosvědčovat, neboť Pán „každému z nás umožňuje prožívat krásu a radost křesťanské existence“, uvádí papež Benedikt XVI.

Jaký tento rok byl? Pro každého zřejmě jiný, ale to na co bychom neměli

úvodník

zapomenout, je, abychom poděkovali za to, co se podařilo.

Brněnský biskup Vojtěch Cikrle píše: „Smyslem Roku víry bylo také povzbudit a podpořit naše osobní obrácení k Bohu, znovu objevit radost z víry a ochotu ji v dnešním světě předávat dál.“

Myslím, že jsme se v tomto roce o to snažili jak ve středisku mládeže, tak i ve farnosti, kde mnozí pomáhají a slouží druhým. Každý podle svých schopností a možností může nabízet nějakou pomoc či službu pro druhé. I když to není za nějakou finanční odměnu. Bůh ocení každou naši snahu. Věřím, že můžeme v našem středisku a ve farnosti být dobrým příkladem pro ty, kteří k nám přichází

a kteří možná ani neví, kdo vlastně ti křesťané jsou, o co salesiánům vlastně jde a proč „pomáháme mladým růst“ ve všech oblastech života. Jsem přesvědčen, že dílo, které v Žabovřeskách stále roste a rozvíjí se, je provázeno Boží pomocí a ochranou Panny Marie Pomocnice.

Děkujeme vám všem, kteří s námi spolupracujete, kteří se za celé naše dílo modlíte a vyprošujete Boží požehnání. Přejí vám všem jménem celé naší salesiánské komunity, abyste dny adventu i Vánoc prožili v usebranosti a s vděčností za všechny dary, které vám Bůh dal. Do nového roku přejí také hodně síly, zdraví a Boží požehnání.

otec Josef Daněk

kalendářium

farnosti

Prosinec		
1. 12. neděle		žehnání adventních věnců při bohoslužbách
5. a 6. 12. čt + pa		Mikuláš
9. 12. pondělí	7.00	mše – Panna Maria počatá bez poskvrny prvotního hříchu
	18.00	setkání farníků v sále pod kostelem
14. 12. sobota		výlet s dětmi
14. 12. sobota		duchovní obnova farnosti před Vánocemi
15. 12. neděle		vánoční akademie
24. 12. neděle	16.00	Vigilie Narození Páně
	24.00	půlnoční mše svatá
25. 12. středa		SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ – mše jako v neděli
26. 12. čtvrtek		svátek sv. Štěpána – mše jako v neděli
	14.00	živý betlém na nádvoří
31. 12. úterý		sv. Silvestra – v 15.00 adorace a v 16.00 děkovná mše za uplynulý rok
Leden		
1. 1. středa		Slavnost matky boží Panny Marie
		Nový rok – mše jako v neděli
18. a 19. so + ne		Maškarní dětský karneval
24. 1. pátek		svátek sv. Františka Saleského, biskupa; celodenní adorace v kostele
25. 1. sobota		ples farnosti
31. 1. pátek	7.00	mše, Slavnost sv. Jana Boska
	18.00	mše, Slavnost sv. Jana Boska
		FOŠNA – formační školení salesiánů, zaměstnanců a členů pastorační rady farnosti
Únor		
1. 2. sobota	10.30	mše, Valná hromada Nadace DB; zabijačka
2. 2. neděle		svátek Uvedení Páně do chrámu – hromnice
15. – 22. 2.		jarní prázdniny
Březen		
5. 3. středa		Popeleční středa – půst
7. – 8. 3. pá + so		Jarní burza farní charity
		FOŠNA – formační školení salesiánů, zaměstnanců a členů pastorační rady farnosti

Rozhovor

Pro letošní adventní rozhovor jsme vybrali Klárou Maliňákovou, kterou mnozí znáte osobně z aktivit střediska, popřípadě ze stránek našeho kvalitního periodika, kam přispívala články z událostí v naší salesiánské oratoři. Ač milého zevnějšku a přemíry energie, vdavky neplánuje. Proč takové rozhodnutí, to se dozvíte vzápětí.

Klárko, mohli jsme s tebou oslavit ve farnosti tvé první sliby, co a komu jsi slíbila?

Oficiálně jsem vstoupila k sestrám Dítěte Ježíše od Mikuláše Barrého. Jsme malá kongregace ze 17. století a máme asi 600 sester po celém světě. Tady v ČR spadáme pod anglicko-irskou provincii a vlastně teprve začínáme, takže co se týče počtů, není to nic moc (jsme tu 2 Češky a 1 Irka na důchodě). Ale na kvantitu nehledíme a život v mezinárodní kongregaci je velmi obohacující.

A cože jsem to slíbila? Lásku, úctu a věrnost, co jiného? Pánu Bohu samozřejmě. Tedy, nevyjádřila jsem to přesně takto, ale někde v těch řeholních slibech to pro mě je. Že Ho (a jen Jeho) chci milovat z celého srdce (čistota), že chci naslouchat a nechat se Jím vést (poslušnost) a mít své srdce pro toto následování svobodné a nezátížené tím, že by po cestě na čemkoliv ulpělo (chudoba).

Zatím je to na 2 roky, na věčné sliby budu muset ještě chvíli počkat.

Co tě táhne k řeholnímu životu?

Nic. Ne, vážně. Není to totiž něco, ale Někdo. Popravdě řečeno, když se mě Pán Bůh poprvé zeptal, jestli Ho nechci následovat naplno, hrozně mne to vyděsilo. Řekla jsem, že to nepřichází v úvahu a velmi racionálně Mu vysvětlila, proč. Jenže On se 4 roky ptal pořád dokola a to vám nakonec dojdou argumenty. Navíc Pánu Bohu všemohoucímu se špatně vysvětluje, že něco nejde. Ale hlavně jsem pochopila, že On každého z nás volá k životu v plnosti a že Jeho vůle není nic tvrdého a nepřírozeného, co přichází zvenčí, ale že rezonuje v samotném nitru mého srdce, v mých nejhlubších touhách. Umlčet toto volání, pokud by to vůbec bylo možné, by znamenalo umlčet to nejlepší a nejhlubší ve mně.

Nezvolila jsem si řeholní život proto, že bych si jej považovala za snadnější či svatější cestu nebo že bych si myslela, že si tím zajistím nebe [či alespoň větší kousek :-)]. Věřím, že Bůh se tam chce setkat s námi všemi. Ani si nemyslím, že by to tady na zemi bez mé pomoci nezvládl nebo že by mě měl méně rád a méně mi žehnal, kdybych se vydala jinou cestou. Ale věřím, že právě toto je pro mne cesta, na které mohu už nyní nejlépe odpovídat na Jeho lásku a pozvání k životu v plnosti. A jen tak mimochodem, jsem šťastná, velmi šťastná.

Kde bys chtěla být za dvacet let?

Blízko Bohu. Jak a kde konkrétně, je na Něm. Neříkám, že jsem přestala plánovat, ale zjistila jsem, že ty moje plány jsou proti Jeho nápadům nuda a šed'. Netuším, co se mnou bude, ale těším se na to.

Jaká je teď tvá pracovní náplň ve středisku?

Hlavní oblastí je pomoc při práci s animátory a nově mám na starosti praktikanty. A pak co je zapotřebí. Trocha administrativy a teď ještě přidávám různé nabídky v duchovní oblasti.

Začala jsi vést přednáškový cyklus o modlitbě, v čem spočívá?

Chci se dělit o to, co jsem mohla načerpat během loňského podzimu. Absolvovala jsem třicetidenní exercicie a kurz spirituality v jednom jezuitském centru ve Walesu a byla to

nezapomenutelné zkušenost. Měla jsem příležitost si spoustu věcí uskládat a vyzkoušet si v praxi i jiné způsoby modlitby než ty, které jsem znala. A potvrdila jsem si, že trocha teorie vůbec neškodí, i když se jedná o něco tak niterného a jedinečného jako modlitba. Možná je to jako s malováním. Třeba máte talent, ale přesto vám pomůže, když vám někdo vysvětlí, jak se ty barvy ředí a jak si připravíte plátno. V současné podobě se kurz skládá ze tří setkání. Povídky si o modlitbě a některé metody si zkusíme v praxi. Probíhá to ve skupinkách do 10 lidí, takže je i prostor pro sdílení a diskuzi. Ale nejjednodušší asi je podívat se na webové stránky: <http://brno.sdb.cz/stredisko/programy/setkavani-o-modlitbe/setkavani-o-modlitbe/>

V poslední době jsi cestovala do vzdálených destinací, jaké máš nejsilnější zážitky?

Tak to bude asi Peru... Strávila jsem tam 2,5 měsíce u našich sester a silných zážitků je hodně. Už jen samotné Andy, kde jsem prožila 3 týdny v jedné malé indiánské vesničce ve výšce přes

3600 m nm. Byl to úplně jiný svět, kde najednou nebylo důležité, jak vypadáte, jakou máte kariéru, co jste, ale kdo jste. Co máte v srdci a jestli vám záleží na těch lidech okolo. A lidi tam často neměli ani to nejnutnější, ale měla jsem pocit, že oproti nám opravdu žijí a najednou jsem nechápala, kam to vlastně my bohatí Evropané pořád spěcháme. Taký tam bylo těsně cítit to

sepjetí s přírodou a rytmem dne. Což možná ani jinak nejde, když nemáte topení a s výjimkou poledne, kdy teplota vyskočila na 15°C, bylo kolem 2–3°C. Prostě rozmrzáte a zmrzáte stejně jako všechno okolo. Ale byla to krása, byť po týdnu s horečkama, na které nic nezbíralo, moje nadšení poněkud opadlo. Celkově jsem se párkrát ocitla v situacích, které mě donutily honem si zrekapitulovat život, kdyby náhodou něco... A to taky vůbec není špatné.

Z jaké pocházíš rodiny, jak tě formovali tví rodiče?

Jsem z věřící rodiny, především pro mamčinu stranu byla víra hodně důležitá. Dědeček byl učitel a za komunismu se raději nechal vyhodit ze školy než by přestal posílat děcka

do náboženství. Je to určitě dědictví, které ovlivnilo celou rodinu. Mamka i tatka jsou z Valašska, což na mě taky zanechalo stopu. Možná tvrdou hlavu, ale především lásku k přírodě a svobodě.

Je s jeptiškami legrace nebo jenom žehlí hábity?

S našima je legrace, asi proto, že nemáme co žehlít (hábity nenosíme). Především naše staré (70–100 let) sestry mě úplně fascinují, mají neuvěřitelný nadhled, smysl pro humor a pořád z nich ještě srší energie a zájem o všechno. A taky umí slavit a rády zpívají a tancují. Vždycky mezi nimi omládnou.

Chceš se věnovat s vaší komunitou doprovázení, co se pod tím skrývá?

Chceme pomáhat lidem v jejich růstu, schopnosti reflektovat jejich život a vidět Boží působení v něm a dozrávat do křesťanské dospělosti. A konkrétněji? Nasloucháme, pořádáme duchovní obnovy, lectio divina i různá setkání o modlitbě. Taký se snažíme dále se

vzdělávat v oblastech, které se s doprovázením nějakým způsobem překrývají. Spolusestra Veronika např. studuje teologii a já bych ráda dodala psychologii. Doufáme, že se v budoucnu budeme moci vzájemně dobře doplňovat. Využíváme také toho, že jako ženy můžeme přinést nové úhly pohledu a být obohacením pro církev.

Jak letos prožijete Vánoce?

Asi klasicky – na Štědrý den budu s komunitou a zatím nevím, kým ještě. Myslíme na ty, kdo by jinak neměli kde být, takže obvykle zveme lidi, kteří by jinak byli sami doma. Hodně se to týká cizinců z nejrůznějších zemí, takže skoro každé Vánoce jsou u nás hodně mezinárodní. No a na Boží hod půjdu navštívit rodiče. Takže už se těším a doufám, že to znovu bude čas se zastavit a být s Pánem Bohem zase jinak.

*Za rozhovor děkuje
Milena Alday Delgado
Fotografie k článku: Richard Bouda*

Tři druhy touhy

První kategorie tužeb, touhy okrajové, zahrnují přání, s nimiž se setkáváme, od těch nejtriviálnějších („Doufám, že v téhle restauraci mají salát, co mám rád.“) až po ty důležitější („Chci, aby výsledek mého vyšetření u lékaře byl dobrý.“). Nejsou-li uspokojeny tužby okrajové, prožíváme zvládnutelný neklid.

Všichni prožíváme touhy kritické. Například touha být partnerem milován a respektován, naděje, že nám děti zůstanou nablízku a povedou spokojený život, touha mít přátele, kteří umějí být po ruce, když je potřebujeme. Tyto kritické touhy považují za oprávněné a důležité podmínky kvalitních vztahů, které nesmírně přispívají k naší radosti ze života. Když lidé, na nichž mi záleží, o mne nemají zájem, když trpím ztrátou vztahu, který pro mne měl hluboký význam, cítím ve svém nitru strašnou, bolestnou prázdnotu. Někdy je snadnější snášet fyzickou bolest než tato muka opuštěnosti, odmítnutí a prohry. Když je zklamána moje touha po vztahu s ostatními a po smysluplné činnosti, naplňuje mě nezvládnutelný neklid.

Uvažujme o těch základních a nejhlubších touhách lidského srdce, touhách, které musí dojít naplnění, pokud má mít lidský život smysl, a nazvěme je klíčové touhy. Byli jsme stvořeni k tomu, abychom žili ve vztahu s někým, kdo je neotřesitelně silný a laskavý, kdo nám umožní plnit důležité úkoly, které nám sám určil. Kromě toho, k čemu jsme byli stvořeni, nemůže nic zaplnit naše prázdné nitro. Ani nedokonalí přátelé, ani zajímavá práce, ani

vzrušení či potěšení. Kromě vztahu, který nám nabízí jediné Bůh, nemůže naše klíčové touhy uspokojit nic. Důsledkem života bez naplnění našich klíčových potřeb je počátek pekla.

Dokud si neuvědomíme bolestné zklamání z okolností našeho života a našich vztahů (těch především), nebudeme schopni následovat Krista s vášní hluboké žízně. Zjednodušeně řečeno, pokud jsme spokojeni se svým životem, stěží pochopíme význam naší závislosti na Bohu. Slib obcerstvivících pramenů v nás dává pouze tu záruku, že Kristus pro tuto chvíli udělá něco pro naše klíčové touhy. Nemáme žádný slib, že nám zajistí zdraví, prosperitu nebo pohodlí, nemůžeme se ani spolehnout, že Bůh naše mezilidské vztahy vyřeší k naší naprosté spokojenosti. Jeho slib vezdejšího chleba a jeho záruku, že nám poskytne vše potřebné, je nutno chápat jako jistotu, že od něj dostaneme vše potřebné k naplnění jeho záměru v našem životě.

Musíme se vyrovnat s touhami svého srdce. Musíme prožít zklamání duše. Pouze pak se naučíme klopytat za Bohem v dychtivém očekávání jeho příchodu, kdy každá naše touha bude navždy uspokojena. A teprve potom se naučíme oprostít se od sobeckého zaměření na své nenaplněné naděje a otevřít se skutečné lásce k Bohu i k ostatním.

Larry Crabb, Skutečná změna je možná, jestliže začneš UVNITŘ
Připravila Jana Šlachta

Domek

Jeden muž, který žil ve městě, se rozhodl prodat svůj venkovský domek, zděděný po rodičích. Náhodou potkal svého přítele novináře, jehož koníčkem byla i poezie, a požádal ho, aby mu pomohl napsat inzerát, který by dal do novin nebo na internet.

„Chci prodat svůj barák na venkově, ten, co ho taky znáš. Napsal bys mi pro to dobrý inzerát?“

A básník napsal: „Prodám krásné stavení, u něhož po ránu zpívají ptáci, obklopuje ho zeleň lesíka a na zahradě osvěžuje pohled i vzduch jiskřivá a průzračná voda protékající bystřinou. Dům bývá zalit vycházejícím sluncem a zároveň nabízí k odpočinku stín verandy. Večery s jemným cvrkotem cvrčků tam oblažuje pohled na hvězdy.“

Za nějaký čas potkal básník onoho

přítele a ptal se ho: „Tak co, prodal jsi ten domek?“

„Ne,“ zněla odpověď. „Rozmyslel jsem si to. Když jsem četl inzerát, který jsi napsal, uvědomil jsem si, že vlastním poklad.“

Často podceňujeme dobré věci a honíme se za klamavými vidinami, které září v televizi. Raději se dívej kolem sebe a važ si toho, co máš. Uvědom si, jakou cenu pro tebe má tvůj dům, tví drazí, přátelé, na které se můžeš spolehnout, vědomosti, jež jsi získal, dobré zdraví a všechny krásné věci života, které jsou tvým nejcennějším pokladem.

**Převzato z knihy Bruna Ferrera
Ptačí zpěv pro duši**
Připravil Jan Šlachta

8. 9. P. Libor Všetula

Ten, kdo má rád Ježíše, ten o to víc má zdravě rád lidi.

22. 9. P. Radek Gottwald

V přímluvné modlitbě probíhá neviditelný boj, který se po čase projeví viditelným způsobem.

28. 9. P. Pavel Tichý

Koho mám rád? Od koho si nechám poradit?

13. 10. P. Libor Všetula

Každý máme desítky důvodů, za co být každý den vděční. Budme tedy vděční!

1. 11. P. Radek Gottwald

Svatí byli ti, kdo stále znovu a znovu začínali. Byli to lidé naděje. Svátý ví, že nad všemi událostmi života je Bůh. Budme také lidmi naděje!

KOMU NENÍ VŠECHNO FUK,
PODPOŘÍ NÁŠ ŽABOKUK.
JEN ZA 20 KORUN ČESKÝCH.
NAJDEŠ SPOUSTU ČLÁNKŮ HEZKÝCH.
Z FARNÍCH AKCÍ REPORTÁŽE
NIKDO LÉPE NEDOKÁŽE.
TÁTA, MÁMA, DCERA, SYN,
S ŽABOKUKEM JE VŽDY IN.
I DÍTĚ NAŠETŘÍ HRAVĚ
NA ŽABOKUK V PLNÉ BARVĚ!

Zakončení roku víry

Při slavnosti Krista Krále jsme slavnostním způsobem s celou církví zakončili Rok víry, který vyhlásil sv. otec Benedikt XVI.

co proběhlo ve farnosti...

Světový den modliteb za misie 20. 10. 2013

V předvečer misijní neděle jsme se připojili k mostu modliteb, vytvořeném křesťany z celého světa. Spojili jsme se v prosbě za misie a misionáře, za šíření radosti z evangelia. Modlitbu obohatila svým zpěvem i hudbou místní schola. V přímluvné modlitbě jsme svěřili Pánu všechny země světa. Do misí v Bulharsku nám pomohla nahlédnout Jitka Šebková z Brna-Líšně, která v Bulharsku jako salesiánská dobrovolnice prožila pět týdnů. Podělila se s námi o své zážitky a zkušenosti i o duchovní dary, které obdržela a kterých nebylo málo.

Při nedělní mši svaté se děti oblékly do kostýmů různých národů a přinesly

společně s obětními dary chlebem a vínem také plody různých kontinentů. Přimlouvali jsme se za všechny lidi, kteří tam žijí.

Dopoledne uspořádalo „misijní klubko“ farnosti tradiční misijní jarmark. Do přípravy se zapojily nejen děti, které pekly a vyráběly zajímavé výrobky, ale také mnoho farníků, kteří na jarmark přispěli velkým množstvím koláčků a různých sladkých dobrot. Všem patří obrovský dík. Za utržené peníze bude podpořeno papežské misijní dílo a misie v Bulharsku.

Eva Lišutinová

co proběhlo ve farnosti...

Schola brněnské mládeže

co proběhlo ve středisku...

Pomáháme mladým růst

Výše uvedená tři slova se nyní hojně objevují na různých letáčcích, pozvánkách i stránkách střediska. Možná jste je už viděli. Anebo jste alespoň zaregistrovali veselý zelený výhonek, jak si razí cestu skrz betonový masiv žabovřeského kostela. Tak či onak, jedná se o nové heslo střediska na tento rok. Pojďme se s ním blíže seznámit.

Slovo „růst“ je evidentní již ze zmíněného obrázku a je to přesně to, o co nám jde. Don Bosco věřil v dobré jádro každého mladého člověka a tato víra je neoddělitelnou součástí jeho preventivního systému. Je pravda, že někdy máme tendenci soudit spíše podle vrstev na povrchu a občas člověk narazí i na nějaký ten „kokosový ořech“, se kterým je opravdu těžké porážení. Ale pro mě osobně je vždy hlubokým zážitkem vidět, když, někdy i po mnoha letech, tato skořápka opravdu praskne a k životu se probudí něco nového, křehkého a čerstvého...

Mnozí z těch, kteří s námi nyní spolupracují, začínali jako účastníci oratoře či jiných aktivit střediska. To se pro ně postupně stalo druhým domovem, místem, kde mohli zažít pocit bezpečí a přijetí. A my jsme mohli vidět, jak se díky tomu mění a zrají – až k momentu, kdy se rozhodli, že už nechtějí jen přijímat, ale touží

také dávat a dělit se o to, co dostali. To je opět nová etapa růstu, která pro mnohé znamená životní změnu. Často slycháváme

mladé hovořit o tom, jací byli dříve, s poznámkou, že je pro ně těžké si představit, jak by vypadal jejich život, kdyby nebylo střediska a kdyby nedostali příležitost zapojit se do dobrého díla.

Slovo „mladým“ z našeho hesla asi není třeba vysvětlovat. Je pravda, že nabízíme mnoho aktivit pro dospělé i pro nejmenší děti, nejdůležitější skupinou jsou však pro nás děti a mládež, právě ti, kteří na sobě obvykle proces růstu zakoušejí po všech stránkách nejsilněji.

Co zbývá? „Pomáháme.“ „Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst...“, říká sv. Pavel (1Kor 3, 6). Totéž platí i pro nás. Nejsme ti hlavní, jsme jen ti, kteří jsou pozváni ke spolupráci na Božím díle. A čím více si toho budeme vědomi, tím radostněji a pokojněji budeme moci dělat naši práci.

Alespoň pro mě jsou v tom skryty i zbývající dvě z dříve zmíněných salesiánských priorit: „Kristus“, protože bez Něj nemůžeme dělat nic, a „společně“, protože naše práce je prací týmovou. Vlastně je velmi dobře, že nikdo z nás není dokonalý, protože se tím pádem potřebujeme a doplňujeme navzájem.

A tak budeme rádi, když se i vy připojíte k tomuto dílu a podpoříte nás, ať už nějakou praktickou formou či modlitbou. Věřím, že takto společně můžeme pomáhat v růstu těm, kteří nás potřebují, ale i sami sobě navzájem. Kéž se nám to tedy s Boží pomocí daří.

*Za Salesiánské středisko mládeže
Klára Maliňáková*

co proběhlo ve středisku...

Světlo od svatého Martina

V úterý 12. 11. navečer se na dvoře střediska sešlo mnoho dychtivých dětí a jejich rodičů, aby počkali na sv. Martina. Ten přislíbil, že na svém koni

přijede a přiveze dětem světlo do jejich většinou vlastnoručně vyrobených lampionků.

Zuzana Prudíková

co proběhlo ve středisku...

CECILKA 2013

Již tradiční Cecilka - společné odpoledne s hudbou a zpěvem.

co proběhlo ve středisku...

měřím metr, no a co!

Tvoření adventních věnců

Tradiční sobotní tvoření, nedělní žehnání a celý advent společných modliteb.

Vánoční pohlednice pro... koho chcete

do dnešního snažení ze Žabokuku se můžete zapojit doma všichni, i když máte před sebou jen jeden text a jeden obrázek. Někdo může vybarvovat, někdo hledat v Bibli, další číst a jiný odpovídat na otázky.

Obrázek, který vidíte na stránce, patří do vánočního příběhu. Najděte si v Matoušově evangeliu úryvek 2,13 a odpovězte na následující otázky:

1. Kam měli podle pokynů anděla Josef i s Marií a dítětem uprchnout?

2. Jak dlouho v tom místě zůstali?
3. Čemu se útekem svatá rodina vyhnula?

Nakonec můžete směle ze Žabokuku vystříhnout obrázek, vybarvit ho a dát ho komu chcete. Může z něj být vaše malá domácí vánoční pohlednice.

Otázky i kresba jsou ze stránek deti.vira.cz. Když budete chtít, najdete tam řadu dalších úkolů a malování.

Lucie Kučerová

OMALOVÁNKA S ÚKOLEM:

Najdi si v Matoušově evangeliu úryvek 2,13 a odpověz následujícím otázkám:

- 1) Josefovi se ve snu zjevil anděl a řekl mu, že má i s Marií a dítětem uprchnout. Kam?

- 2) Jak dlouho v tom místě zůstali?

- 3) Čemu se svatá rodina tímto útekem vyhnula?

Jak získat moudrost stáří?

Dnešní Žabokuk vám, milí čtenáři, přináší několik myšlenek z knihy Stáří. Vyšla v Karmelitánském nakladatelství.

V úvodu se konstatuje známé: Díky pokroku v lékařství stále víc lidí dosahuje vyššího věku. Lidí nad 60 let je dnes ve společnosti větší podíl, než jsme byli zvyklí v minulých generacích. Vznikají tak problémy společenské a psychologické, dané i tím, že zkušenost starého člověka bývá méně ceněna než pružnost mládí, dobře zvládajícího novinky.

Důsledek je nelidský: současná společnost prodlužuje život, ale lidé ztrácejí chuť žít. Starý člověk se cítí izolovaný a vyloučený na okraj společnosti, která mluví o ekonomické zátěži způsobované množstvím starých lidí. Stáří, podobně jako utrpení a smrt, vede ke krizi našeho pojetí života.

Jaké má tedy stáří perspektivy? Nabízí se hypotéza pozdějšího odchodu do důchodu, protože pokrok v lékařství a sama technizace dovolují prodlužovat aktivní věk člověka. Relativně malá skupina pracujících by nebyla tolik zatížena obživou nejmladších a nejstarších. Návrh má svůj význam, ale pouze odsouvá daný problém.

Navrhuje se také oddálit hospitalizaci starších lidí vytvořením nových forem péče. Na psychologické rovině se doporučuje, aby lidé udržovali přátelské vztahy před dosažením důchodového věku také mimo rodinné a pracovní vztahy, i kdyby tím měly posledně jmenované částečně trpět. Starý člověk má

dodržovat dietu ve stravování. Neměl by zanedbávat fyzický pohyb a kulturní a společenské zájmy.

Ve stáří lidé podléhají dojmu, že mají málo z přítomného života a omezený výhled do budoucnosti. Přichází tak spontánní obrácení ke vzpomínkám na minulost – vzpomínkám bohatým na intenzivně prožitou chvíli. To je však únik, a vitalita nevzniká únikem do minulosti. Nelze žít jen ve fantazii nebo v neustálém hněvu.

Jsou to platné náměty, ale zůstává otazník: jaký smysl má stáří?

Křesťan nemá hledět na svůj věk, ale má se zaměřit na osobní zralost v Kristu. Svou duchovní situaci můžeme zhodnotit tím, že si odpovíme na následující otázky: Nadhodnocujeme působivost, vnější efekt a lidský obdiv? Snažíme se chápat druhé, i když se liší věkem a mentalitou? Snažíme se být nahraditelní, dokážeme se smát vlastním slabostem, dokážeme se přizpůsobovat nepředvídaným situacím? Ceníme si chvil uvolnění, vyhledáváme okamžiky k zamyšlení, umíme se těšit z drobných radostí, z přírody, z pokoje a umíme se usmát, když snášíme protivenství? Nacházíme čas k naslouchání Bohu a k modlitbám?

Zde se dostáváme k podstatnému: Čas k mlčení a kontemplaci se nám pomalu vytrácí. Tím ztrácíme zdroj lidskosti a produhovnění. Je potřeba něco změnit, žít niternou spiritualitu, abychom s věkem dozrávali v Kristu.

Ke stáří patří zralý příklad moudrosti. To ovšem neznamená, že by starý člověk měl poroučet svým dospělým dětem, i když žijí s ním nebo pokračují v jeho práci. Neměl by si ani myslet, že všemu rozumí. Ale má plné právo přispívat vlastním názorem. Měl by být schopen stimulovat postup nových lidí na vedoucí místa, třeba i podáním vlastní demise.

Duchovní růst není nic jednoduchého. Přichází únava, uzavřenost, obavy, úzkosti, malé kompenzace věcmi světa. Navíc ze křtu vyplývá závazek svědčit o víře. Ale jak svědčit, když existuje jakási alergie na rady starších. Odtud pochází frustrace, když se starým lidem zdá, že už nemají pro koho žít.

Podívejme se ale na zákon pšeničného zrna, které odumírá, aby dalo život (Jan 12,24). Podívejme se na velikonoční tajemství, které se završuje, když je Kristus na kříži všemi opuštěn a bezmocný. I psychologie uznává, že existují různé způsoby komunikace, a často právě ta neverbální může mít největší význam. Když zemře starý člověk, nezřídka po sobě zanechá nečekané prázdno. Jeho někdy opomíjená, někdy těžko snášená přítomnost dodávala životní energii, i když byla někdy nevyslovenou výzvou k větší snaze o život podle víry. Nepřijetí této výzvy se podobá úniku před hlasem vlastního svědomí.

Starý člověk nabízí vlastní svědectví víry, které obsahuje vnitřní přesvědčení a pokoj, vstřícnost a odříkání. Nepředstírá, že je duchovněji. Spíše touží zhodnotit toto životní období méně obrácené navenek v poněkud odlišné a nenápadné formě apoštolátu.

Starý člověk se má také vyhnout falešné spiritualitě, která by ho vedla k uzavřenosti s odůvodněním, že nyní už musí myslet jedine na Boha a na šťastnou smrt. Pravá spiritualita je neustále oživená komunikací s Bohem a s bližními. Ta může mít různé formy podle konkrétních okolností, ale vyžaduje otevřenost a zájem o různé lidské problémy. Charakteristická je pro moudrost starého člověka právě schopnost zachovat odstup, a širší perspektiva. Blíží se Boží perspektivě věčnosti.

Lucie Kučerová

Kamera

Soused má před vchodem kameru. Nedávno se mě zeptal, jestli chci, aby sledoval i náš dům. Kamera by to umožňovala. Aktivuje se pohybem v zorném poli a posílá mu obraz po internetu na mobil. Záznam se ukládá do počítače a archivuje. Vzpomněl jsem si, že jsem v létě, když byli na dovolené, odstraňoval z jejich přeplněné schránky reklamní tiskoviny, aby to nelákalo zloděje. Musel mě na mobilu vidět i od moře.

Naše maminka je vdova a žije sama. Je skoro hluchá. Když sleduje televizi, dům se třese v základech. Myslí jí to ale výborně a paměť má lepší než leckterý mladík. Nedávno seděla u televize, když jí někdo položil ruku na rameno. Myslela si, že je to syn, pravidelně za ní chodí. Aniž se otočila, řekla: „Ahoj.“ a „Koláče máš v troubě.“ Jenže on byl v tu chvíli 200 kilometrů daleko. Druhý den přišlo parte, že zemřela její kamarádka z dětství. Maminka si je jistá, že to byla ona, kdo se s ní přišel rozloučit.

Jakou mají oba příběhy spojitost? Kamera sleduje vymezený prostor a předává informaci někomu, koho nevidíme. Zemřelí přicházejí mezi nás a vidí, co děláme. Někdo jejich přítomnost cítí, někdo ne. Jisté je, že mohou všude. Zeď ani tma jim nemůže být překážkou.

Že mě sleduje Bůh, na to jsem si už zvykl. Namlouvám si, že má pro mě prohrěšky pochopení. Ale že mě při

lumpárnách pozoruje nebožtík táta.... Co řekne, až se potkáme? A jestli se to tam navíc zaznamenává na nějaký nezníčitelný hard disk... To už soused teď ví, proč se mu kdysi ztratila kočka.

Boží soud asi nebude spočívat v tom, že budu sám před Boží tváří jako u zpovědi. Až přijdu nahoru, budu stát nahý uprostřed všech a všechny moje skutky tam budou se mnou. Všechno, co jsem napáchal potají, budou vidět všichni. Jako když zlodějovi pustí záznam z kamery.

Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, co jste šeptem mluvili v tajných úkrytech, bude se hlásat ze střeš. (Lk 12)

Pán nám hřích odpustil a zase odpustí. Odpustili nám i naši bližní. Jak se ale budu cítit já?

Argus Guttenstein

Vtipy

Pepíček se ptá na Štědrý den rodičů: „Určitě mi tohle všechno přinesl Ježíšek?“

Maminka na to: „Ano, a kdo jiný?“

Pepíček se zamračí: „A co jste mi teda přinesli vy?“

„Děti, přece jenom bude k večeři ten kapr!“ oznamuje na Vánoce maminka.

„Ale vždyť ho snad šel tatínek pustit do rybníka, ne?“ zamračí se Filípek.

Maminka vysvětluje, jak se to událo: „Tatínek šel kapra skutečně pustit do rybníka, ale když ho tam házel, nevěděl si, že je rybník zamrzlý a chudáka kapra zabil!“

„Naše dcera se právě stala dospělou!“ oznamuje otec před Vánoce mámě.

„Prosím tě, jak se to stalo?“

„Otevřela šatník a vyhlásila, že si nemá na Silvestra co obléct!“

Policajt kupuje pro pejska obojek, ale jaksi se nemůže rozhodnout, jaká velikost je zapotřebí.

„Tak přijďte s pejsánkem,“ radí prodavačka.

„Co vás nemá, to má být pro něj překvapení na Vánoce!“

Jdou dvě blondýnky do lesa pro vánoční stromek. Po dvou hodinách se ptá jedna druhé: „Tak co, máš něco?“

„Ne, nemám,“ odpoví druhá, „a co ty?“

„Já taky ne. Tak víš co? Vezmeme nějaký bez ozdob!“

IKEA Umělý vánoční stromek, příbalový leták:

Týčka – 1 ks

Větve – 46 ks

Jehličí – 13 543 kusů

Montážní lepidlo – 3 litry

Říká Pepa: „Budeme mít pěkné Vánoce: Dám ženě tisícovku, ta ji dá babičce, ta zase dědečkovi a ten ji dá mně. Já ji potom vrátím sousedovi, od kterého jsem si ji vypůjčil, a jsme všichni spokojeni!“

PRÝ SE TOMU ŘÍKÁ VÁNOCE

JDOU POMALU MĚSTEM,
DNES JENOM JEDNO JÍDLO MĚLI,
PRÝ CESTU ZPÁTKY DOMŮ ZAPOMNĚLI.
A PTAJÍ SE POHLEDEM I MLČKY
TĚCH, CO TAM TREFÍ PO PAMĚTI,
KAM CHODÍ MÁMY ČEKAT SVOJE DĚTI.

A LIDÉ SI SDĚLUVÍ TU ZPRÁVU,
PRÝ VÁNOCE JSOU, VESELÉ A ŠŤASTNÉ,
PAK K JESLIČKÁM JDOU – A LETOS JSOU TAK KRÁSNÉ.
A ONI POŘÁD BLOUDÍ TĚMI ULICEMI,
KDE TICHOU NOC SI SAMOTA ZPÍVÁ,
ALE DNES NENÍ SVATÁ, JE NOC LŽIVÁ.

A VŠEM TO HNED VÍC SLUŠÍ
TAM U BETLÉMA V CHRÁMU PÁNĚ,
JEN DĚTI COSI TUŠÍ A DOSPĚLÍ SE STYDÍ ZA NĚ,
PROTOŽE VIDÍ TO,
CO JE JIM UŽ DÁVNO SKRYTÉ,
ŽE V JESLÍCH CHYBÍ BOŽSKÉ DÍTĚ.

A ONI POŘÁD CHODÍ
PO TĚCH NAŠICH SLEPÝCH ZKRATKÁCH ŽIVOTA,
V NICHŽ VLÁDNOUT MÁ DNES SOUCIT, MÍR A OCHOTA.
A TLUČOU A ZVONÍ, A STEJNĚ NIKDO DOMA NENÍ.
A JAKO KDYSI V MĚSTĚ BETLÉMĚ
I DNES SE ZRODIL JEŽÍŠ

ALE TAM V POLÍCH
DALEKO ODE VŠECH
A NA SENĚ.

LIBOR VŠETULA